

דנ"פ 3963/18 - דיאב אבו עראר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

דנ"פ 3963/18

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקש: דיאב אבו עראר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה לקיום דיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט
העליון מיום 12.4.2018 בע"פ 3705/17 אשר ניתן על
ידי כבוד השופטים נ' הנדל, ע' ברון וי' וילנר

בשם המבקש: עו"ד ימימה אברמוביץ'; עו"ד אביגדור פלדמן

החלטה

זוהי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 3705/17 (השופטים נ' הנדל, ע' ברון וי' וילנר)
מיום 12.4.2018 (להלן: פסק הדין), אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז
בתפ"ח (מחוזי מרכז) 36420-09-12.

1. בשנת 2012 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו עבירות של ניסיון לרצח, קשירת קשר לביצוע פשע, נשיאת נשק, חבלה חמורה בנסיבות חמורות וחבלה במזיד ברכב. על פי עובדות כתב האישום, הרקע לאירוע מושא כתב האישום הוא סכסוך דמים בין המבקש ומשפחתו למשפחת המתלון, יוסף אבו עראר (להלן: המתלון), אשר מקורו בתקרית אלימה בה נהרג בן דודו של המבקש ואחיו של המבקש נפצע קשה והפך למשותק בידיו וברגליו. ביום 22.8.2012 נסעו המתלון, אשתו ובנו ברכבם ועצרו בצומת כפר יונה מזרח על כביש 57. המבקש ונוספים, אשר עקבו אחר רכבו של המתלון, ירדו מרכבם וביצעו ירי של 18 כדורים לפחות מטווח קרוב לעבר רכבו של המתלון. כתוצאה מהירי, נפצעו המתלון ובנו ופנו לבית חולים, ואשתו של המתלון אובחנה כסובלת מסיוטים, חרדות ודיכאון.

2. ביום 27.5.2015 הרשיע בית המשפט המחוזי פה אחד את המבקש בעבירות המיוחסות לו, בהסתמך על ראיות ישירות ונסיבתיות. בפני בית המשפט המחוזי עמדו מספר גרסאות של העדים הרלוונטיים – המתלון, אשתו ובנו – ולאחר בחינתן, הגיע בית המשפט המחוזי למסקנה כי הגם שקיימות סתירות בין חלק מהגרסאות, המסקנה העולה מעדויות אלה היא כי המבקש נכח באירוע וירה על רכבו של המתלון. כמו כן התבסס בית המשפט המחוזי על איכון מכשיר הטלפון הסלולרי של המבקש במקום האירוע ועל שרידי ירי שנמצאו בשיערו של המבקש בבדיקה שנערכה לו לאחר מעצרו ביום האירוע. עוד התייחס בית המשפט המחוזי לשקריו של המבקש וקבע כי הם תומכים בגרסאות לפיהן המבקש נכח באירוע וירה במתלון.

בעקבות "הסכם סולחה" שנערך בין משפחות המבקש והמתלון, פנה המתלון אל משטרת ישראל ומסר עדות חדשה בה חזר בו מגרסתו לפיה זיהה את המבקש כמי שנכח בזירת האירוע וכמי שירה בו. בשל התפתחות זו, הורה בית המשפט המחוזי לבקשת המבקש ובהסכמת המאשימה, על החזרת המתלון לדוכן העדים וקבע כי לאחר העדות החוזרת תינתן הכרעת דין משלימה. ביום 22.9.2016 נתן בית המשפט המחוזי את הכרעת הדין המשלימה, במסגרתה קבע פה אחד כי "אין בראיות החדשות כדי לשנות מהכרעת הדין". בית המשפט המחוזי התייחס לכך שהמתלון שינה את גרסתו רק לאחר עריכת "הסכם הסולחה" בין המשפחות ולאחר שהגיש תלונה על איומים מצדו של המבקש, עובדה שאותה הסתיר מחוקריו. על כן, קבע בית המשפט המחוזי כי יש לייחס לגרסתו החדשה של המתלון משקל נמוך ביותר.

ביום 5.4.2017 גזר בית המשפט המחוזי את דינו של המבקש לעשר שנות מאסר בפועל, 12 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלון, לאשתו ולבנו בסכום של 100,000 ש"ח.

3. המבקש הגיש ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין ואילו המדינה הגישה ערעור שכנגד על קולת העונש. ערעור המדינה נמחק בהמלצת בית המשפט בתום הדיון שהתקיים ביום 10.1.2018, והמתלון הגיש במסגרת הערעור את עמדתו לפיה הוא חוזר בו מן הטענה שהמבקש הוא זה אשר ביצע את העבירות כלפיו (להלן: עמדת המתלון) (ראו החלטת הרשם ג' לובינסקי זיו מיום 31.10.2017). ביום 12.4.2018 ניתן פסק הדין בערעור לפיו נדחה הערעור פה אחד הן כנגד הכרעת הדין והן כנגד גזר הדין. בית המשפט התייחס לסוגיית ריבוי גרסאותיו של המתלון ולגרסאות העדים הנוספים וכן לטענת המבקש לפיה קם בשל כך ספק סביר בדבר אשמתו וקבע כי "טענותיו של המערער אינן משוללות כל יסוד. אכן, ישנם קשיים מסוימים אשר עולים מעדויות הנוסעים ברכב" (פסקה 7 לפסק הדין). עם זאת, לאחר בחינת הראיות המרכזיות שעמדו בפני בית המשפט המחוזי נפסק כי הוא העניק משקל עיקרי לגרסאות המתלון אשר תומכות בזיהוי של המבקש, וכי גרסתו המאוחרת של המתלון, שניתנה לאחר "הסכם הסולחה" אינה

בהכרח מאיינת את גרסאותיו השנייה והשלישית, ואינה פוגעת ביכולת להסיק מהן את זיהויו של המערער כמבצע הירי" (פסקה 10 לפסק הדין). על כן, קבע בית המשפט כי אין מקום להתערב בקביעותיו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה. בית המשפט הוסיף ובחן את עדויותיהם של אשת המתלונן ושל בנו ולא מצא מקום להתערב בקביעות המהימנות של בית המשפט המחוזי בעניינן. בשים לב לראיות אלה, וכן לראיות נוספות אשר הוצגו בפני בית המשפט המחוזי, קבע בית המשפט כי "אין להתערב בהכרעת הדין של בית משפט המחוזי לפיה אשמתו של המערער הוכחה מעבר לכל ספק סביר" (שם).

4. מכאן הבקשה דנן שבה טוען המבקש כי פסק הדין מעלה את השאלה מהם הקריטריונים הנדרשים להעלאת ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם אשר יש בו כדי להוביל לזיכויו. המבקש סבור כי דברי בית המשפט לפיהם טענותיו אינן משוללות יסוד, בשילוב העובדה כי בפסק הדין אין כל התייחסות לאמור בעמדת המתלונן שהוגשה במסגרת ניהול ההליך, מצדיקים קיום דיון נוסף בשאלת הוכחת אשמתו של נאשם על סמך עדותו של עד אשר חזר בו מגרסתו המפלילה ואשר עומד מאחורי השינוי ומנסה לשכנע כי גרסתו המאוחרת היא העדיפה.

5. דין הבקשה להידחות. סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי דיון נוסף בפסק דין יינתן מקום שבו נקבעה הלכה חדשה וקשה או כאשר נקבעה הלכה הסותרת הלכות קודמות שנפסקו בבית משפט זה (ראו, למשל, דנ"פ 1912/18 עלוש נ' מדינת ישראל (8.3.2018)). עיון בפסק הדין מושא הבקשה מעלה כי לא נפסקה בו כל הלכה חדשה, לא כל שכן כזו אשר סותרת הלכות קודמות. בית המשפט העליון בחן את הראיות שעמדו בפני בית המשפט המחוזי וקבע – בהתאם להלכה הקיימת בדבר אמות המידה המצומצמות להתערבות בממצאי מהימנות ועובדה (ראו, מיני רבים: ע"פ 7141/07 מדינת ישראל נ' טראבין, פסקה 41 (3.11.2008); ע"פ 8204/14 זלום נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (15.4.2015)) – כי לא קמה עילה לשנות מקביעות בית המשפט המחוזי בהקשר זה. אין מדובר, אפוא, בקביעת הלכה, ודאי לא הלכה חדשה או קשה אשר תצדיק קיום דיון נוסף בפסק הדין. טענת המבקש לפיה בית המשפט התעלם מעמדת המתלונן וכי יש בכך כדי להצדיק קיום דיון נוסף, אין בה ממש. מדובר בטענה ערעורית מובהקת הקשורה בטבורה לטענות האחרות שהועלו על ידו, ואשר הליך של דיון נוסף אינו האכסניה המתאימה לדון בהן (דנ"פ 4488/18 רחמיני נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (11.6.2018)).

6. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב בתמוז התשע"ח (25.6.2018).

ה נ ש י א ה